Р Е Ш Е Н И Е
№ 44520

гр. София, 12.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 23.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова
ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов
Жана Петрова

при участието на секретаря Наталия Дринова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **10555** по описа за **2026** година докладвано от съдия Жана Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) във връзка с чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по касационна жалба от Началника на отдел „Оперативни дейности“ – С., Дирекция „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, депозирана от пълномощника му В. Й. –юрисконсулт при ТД на НАП С. , с приложено пълномощно по първоинстанционното дело, срещу Решение №2295 от 23.06.2026 г., постановено по НАХД №20251110207564 по описа на СРС за 2025г. , НО, 101-ви състав. С обжалваното първоинстанционно решение съдът е: Отменил Наказателно постановление № 701290-F692211 от 28.04.2023 г., издадено от Началника на отдел „Оперативни дейности“ – С. в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с което на сдружение с идеална цел „Спортно-туристически клуб МОТЕН“, с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „Л.“, [улица], представлявано от Е. М. С., на основание чл. 185, ал. 1 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) е наложена имуществена санкция в размер на 255,65 евро (равностойност на 500,00 лева) за нарушение на чл. 118, ал. 1 от ЗДДС; Предупредил на основание чл. 63, ал. 4 във връзка с ал. 2, т. 2 от ЗАНН нарушителя „Спортно-туристически клуб МОТЕН“, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание.
Касационният жалбоподател обжалва решението с доводи за неправилност поради нарушение на материалния закон. Поддържат се доводи, че Районният съд незаконосъобразно е квалифицирал

случая като маловажен по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Излага съображения, че нарушението по чл. 118, ал. 1 от ЗДДС е формално, поради което за съставомерността му не се изисква настъпване на вредоносен резултат, а задължението за регистриране и отчитане чрез фискален бон възниква за всяка продажба независимо от стойността ѝ. Твърди, че наложената с наказателното постановление имуществена санкция е в предвидения от закона минимален размер, поради което е справедлива и съответна на целите на генералната и индивидуалната превенция. С тези аргументи, моли касационната инстанция да отмени решението на СРС и да постанови ново решение по същество, с което да потвърди изцяло наказателното постановление. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции.

Ответникът по касация – Сдружение „Спортно-туристически клуб МОТЕН“, чрез преупълномощения адв. Л. Й. от САК, оспорва касационната жалба. В депозираното писмено становище първоначално прави възражение за просрочие на жалбата, а по същество излага подробни аргументи за нейната неоснователност и за правилността на първоинстанционния съдебен акт. Поддържа, че формалният характер на нарушението не изключва приложението на чл. 28 от ЗАНН при наличие на предпоставките по § 1, т. 4 от ДР на ЗАНН, като изтъква незначителната стойност на услугата от 0,50 лева, характера на обекта (обществена тоалетна на хижа „А.“ на В.), липсата на укриване на приходи, наличността на изправно фискално устройство и обстоятелството, че деянието е първо по ред. Позовава се на принципа на пропорционалност, застъпен в правото на Европейския съюз и практиката на Съда на ЕС (Решение по дело C-671/23). Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение за касационната инстанция по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗА, което съгласно представен списък на разноските е претендирано в размер на 205,00 евро.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба, като намира решението на Софийския районен съд за правилно, законосъобразно и обосновано, поради което моли същото да бъде оставено в сила.

Административен съд София-град, XV Касационен състав, след като обсъди събраните по делото доказателства, наведените касационни оплаквания и доводите на страните, и извърши цялостна служебна проверка на обжалваното решение съобразно чл. 218 от АПК, намира следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК – административнонаказващия орган, чийто акт е бил отменен от районния съд, и срещу подлежащ на касационен контрол съдебен акт съгласно чл. 63в от ЗАНН.

Възражението на ответника за просрочие на касационната жалба е неоснователно. От данните по делото и приложените съобщения се установява по категоричен начин, че препис от Решение № 2295 от 23.06.2026 г. на СРС е връчен на НАП на 06.07.2026 г. Касационната жалба е заведена в регистратурата на СРС с вх. № 219097 на 08.07.2026 г., тоест на втория ден от получаване на съобщението. С оглед на това жалбата е депозирана в рамките на предвидения в чл. 211, ал. 1 от АПК 14-дневен преклузивен срок, поради което е процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

При извършената служебна проверка по реда на чл. 218, ал. 2 от АПК касационната инстанция констатира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и постановено от компетентен съдебен състав в рамките на надлежно упражнената правораздавателна власт.

Районния съд е изяснил фактическата обстановка обективно и пълно, въз основа на съвкупна преценка на свидетелските показания на актосъставителя Ц. Ц. и приобщените по реда на чл. 283 от НПК писмени доказателства (АУАН № F692211/14.01.2023 г., Протокол за извършена проверка сер. АА № 0126242/19.10.2022 г., фискални отчети и разпечатки от КЛЕН).

Установено е, че на 19.10.2022 г. в 12:45 часа длъжностни лица от НАП са извършили проверка в

стопанисван от сдружението обект – обществена тоалетна, находяща се в [населено място], Природен парк „В.“, в района на хижа „А.“. При проверката е констатирано, че при извършена в 12:35 часа контролна покупка на 1 бр. услуга (ползване на обществена тоалетна) на стойност 0,26 евро (0,50 лева), платена в брой от проверяващия инспектор на лицето А. М., не е издаден фискален касов бон от наличното, монтирано, изправно и въведено в експлоатация фискално устройство модел „Д. Compact“ DY 456050 с ФП 36614086, регистрирано в НАП с потвърждение № 4100550/21.03.2019 г. Плащането в размер на 0,26 евро (0,50 лева) не е било отразено във фискалната памет на устройството.

Правилен е изводът на първоинстанционния съд, че от обективна страна сдружението е осъществило признаците на състава на административно нарушение по чл. 118, ал. 1 от ЗДДС. Съгласно тази норма всяко регистрирано и нерегистрирано по закона лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него доставки и продажби в търговски обект чрез издаване на фискален бон от фискално устройство или системен бон от одобрена автоматизирана система. По силата на чл. 83, ал. 1 от ЗАНН отговорността на юридическите лица и сдруженията е обективна и безвиновна, поради което за ангажирането ѝ е достатъчно констатирането на самото неизпълнение на законовото задължение.

Касационният състав намира за правилни, обосновани и съобразени със закона изводите на Районния съд относно приложението на института на маловажния случай по чл. 28 от ЗАНН.

Неоснователно е възражението на касатора, че формалният характер на нарушението изключва приложението на чл. 28 от ЗАНН. Съгласно легалната дефиниция, дадена в § 1, т. 4 от ДР на ЗАНН, „маловажен случай“ е този, при който извършеното нарушение от физическо лице или неизпълнение на задължение от едноличен търговец или юридическо лице към държавата или община, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение или неизпълнение на задължение от съответния вид. Тази законова норма, както и разпоредбата на чл. 28, ал. 6 от ЗАНН, изрично допускат прилагането на института и спрямо юридически лица при неизпълнение на задължения към фиска.

Обстоятелството, че даден административнонаказателен състав е формален (на просто извършване) и законът не изисква настъпването на конкретен вредоносен резултат като съставомерен елемент, не означава, че всяко формално деяние разкрива еднаква степен на обществена опасност. Законодателят е предвидил общия коректив по чл. 28 от ЗАНН именно с цел наказващият орган и съдът да извършат конкретна индивидуална преценка на всички обективни и субективни обстоятелства на случая, за да се избегне налагането на неоправдано тежка държавна репресия при инцидентни и незначителни отклонения от установения ред (в този смисъл е и задължителната съдебна практика, обективирана в Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 г. по т.н.д. № 1/2005 г. на ОСНК на ВКС).

Съгласно чл. 28, ал. 1 от ЗАНН, за маловажен случай на административно нарушение наказващият орган не налага наказание на нарушителя, като го предупреждава писмено, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на предупреждението, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание. С предупреждението наказващият орган прилага чл. 20, ал. 2 – 4 и чл. 21. Според дефиницията на § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН, маловажен случай е този, при който извършеното нарушение от физическо лице или неизпълнение на задължение от едноличен търговец или юридическо лице към държавата или община, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с

обикновените случаи на нарушение или на неизпълнение на задължение от съответния вид. Обществените отношения, регламентирани от Закона за данък върху добавената стойност, са от особена обществена важност, но това не може да игнорира задължението на административнонаказващия орган за индивидуална преценка на всеки отделен случай, с оглед обществената опасност на конкретното деяние и на конкретния нарушител. Наложената от наказващия орган имуществена санкция е в минималния предвиден от закона размер, но преценявайки обстоятелството, че засягането на правнозащитените със ЗДДС обществени отношения в конкретния случай не е във висока степен, тази санкция би имала отрицателно въздействие върху наказаното лице, вместо да осъществи целите на административното наказание, предвидени в закона.

По делото не са представени доказателства за предходно извършени нарушения от същия вид, няма и наведени твърдения в този смисъл от административно-наказващия орган. По време на извършената проверка от служителите на НАП не са установени други нарушения.

Налагането на имуществена санкция от 500,00 лева за неотразяване на плащане от 0,50 лева при описаните специфични обстоятелства би представлявало проява на прекомерна и непропорционална държавна принуда, която не съответства на принципа на съразмерност, изведен в чл. 6 от АПК и последователно утвърждаван в практиката на Съда на Европейския съюз (включително по дело C-671/23). Административнонаказващият орган е следвало да приложи чл. 28 от ЗАНН, като не наложи наказание и предупреди нарушителя писмено, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на предупреждението, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Вместо това компетентният орган не е отчел степента и тежестта на извършеното нарушение – не е отграничил конкретното нарушение от визираните в чл. 6 от ЗАНН административни нарушения и в резултат е издал един незаконосъобразен акт.

В конкретния казус правилно първоинстанционният съд е съобразил съвкупността от следните релевантни факти: Изключително ниската, символична стойност на неотчетената престация –0,50 лева -равностойността на 0,26 евро, от която не произтичат реални или значителни фискални щети за държавния бюджет; специфичния характер и предназначение на обекта – санитарен възел (обществена тоалетна) в планински район (х. „А.“ на В.), поддържан от сдружение с нестопанска цел, където събираната сума има характер по-скоро на такса за покриване на консумативи и санитарно-хигиенна поддръжка, отколкото на класическа търговска дейност със значителен търговски марж; наличието на надлежно регистрирано, пломбирано, технически изправно и въведено в експлоатация фискално устройство в обекта, което изключва умишлен стремеж за трайно и системно укриване на приходи и обороти извън контрола на приходната администрация и липсата на данни за предходни или последващи констатирани нарушения от същия вид, като деянието се явява първо и изолирано в дейността на сдружението.

Като е констатирал маловажността на случая, Районният съд точно и правилно е отменил наказателното постановление и е отправил писмено предупреждение към сдружението за последиците от извършване на друго маловажно нарушение от същия вид в едногодишен срок от влизането в сила на решението. Постановеният акт е правилен, постановен в съответствие с материалния закон и доказателствата по делото, поради което следва да бъде оставен в сила.

С оглед изхода на спора право на разноски има ответникът по касация на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 143, ал. 3 от АПК. От приложените към делото Договор за правна защита и съдействие от 13.08.2026 г., Пълномощно и последващо преупълномощаване се установява, че на сдружението е оказана безплатна адвокатска помощ от адвокат Т. Н. М. - изготвила становище по касационната жалба на Началника на отдел „Оперативни дейности“ – С.,

Дирекция „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП и процесуално представителство в проведеното съдебна заседание от преупълномощения адвокат Л. Д. Й. от САК на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА.

Нормата на чл. 38, ал. 1 от ЗА допуска адвокат да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на изрично посочените в т. 1 – т. 3 категории лица. Съгласно чл. 38, ал. 2 от ЗА, в случаите на предоставена безплатно адвокатска помощ по чл. 38, ал. 1 от ЗА, когато насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение, дължимо от насрещната страна. Достатъчно за уважаването на изявление за оказване на безплатна правна помощ е нейното осъществяване без данни за договорен в тежест на доверителя размер на възнаграждението по чл. 36, ал. 2 ЗА; заявление, че предоставената правна защита е договорена като безвъзмездна; липса на данни, които да го опровергават; отговорност на насрещната страна за разноски.

В разглеждания случай изброените предпоставки не са налице. Оказаната от адв. Т. М. по силата на сключения договор за правна защита и съдействие е безвъзмездна, като не е указана причината за предоставянето на безвъзмездна правна помощ. Представляваното сдружение е с идеална цел, което не попада сред кръга на лицата, изчерпателно посочени в разпоредбата на чл. 38, ал. 1 от ЗА. Обстоятелството, че сдружението е вписано като юридическо лице с идеална цел за обществено полезна дейност и преследва широк спектър от обществено полезни и социални цели, не променя правния му статут на юридическо лице. Законът за адвокатурата не съдържа специални привилегии или изключения за юридически лица с идеална цел. Тълкуването на чл. 38, ал. 1 от ЗА води до извода, че безплатно представлявани по силата на посочената разпоредба могат да бъдат само физически лица, тъй като само те могат да „имат право на издръжка“ и да бъдат „роднини, близки или друг юрист“. Материално затруднени могат да бъдат само физическите лица, доколкото по отношение на юридическите лица се използват термини като „неплатежоспособен“, „свръхзадлъжнял“, „изпитва ликвидни затруднения“ и др..

С оглед изложеното настоящата съдебна инстанция счита, че не следва да се присъждат претендираните разноски от адв. Т. Н. М. за оказаната безплатна правна помощ на сдружение с идеална цел „Спортно-туристически клуб МОТЕН“, с ЕИК[ЕИК].

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, изречение първо от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XV Касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2295 от 23.06.2026 г., постановено по НАХД № 20251110207564/2025 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 101-ви състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: